

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

Fra Forsikringsraadet er der til Ministeren for Sundhedsvæsen indkommet Indberetninger angaaende to ved Domstolene i Tyskland afgjorte Forsikringssager. Begge Sagerne angik Livsforsikringer, som Personer i de sønderjydske Landsdele inden Genforeningen havde tegnet i Mark i et dansk Livsforsikringselskab. Ved den første af disse Domsafgørelser blev det antaget, at en saadan Forsikring i Henhold til § 242 i den tyske Bürgerliches Gesetzbuch skal opskrives efter Domstolenes Skøn og ikke efter den tyske Aufwertungs Lov af Juli 1925. Domstolenes Skøn gik i det nævnte Tilfælde ud paa en Opskrivning med 50 pCt. af Guldmarksværdien, medens den tyske Aufwertungs Lov nøjes med 15 pCt. Denne Dom blev anerkendt af den danske Højesteret den 11. Oktober 1925, bl. a. under Henvisning til, at Opvurderingen ikke kunde siges at stride imod uravrigelige danske Retsgrundsætninger. Den anden tyske Dom gav ved Underinstansen samme Resultat som den første, men Dommen blev appelleret til Oberlandesgericht i Hamborg, der ændrede det til, at vedkommende Selskab kun skulde være pligtigt til at opskrive med 15 pCt. af Guldsværdien.

Denne sidste Dom vil formentlig blive bestemmende for fremtidige Tilfælde her i Landet, baade ved Afgørelser ved det tyske Værneting og ved deraf følgende Domme i Danmark. Men uagtet man tør sige dette med en vis Sikkerhed, maa det dog anses for ønskeligt, for det første at det slaas fast ved dansk Lov som en gældende Regel, at de paagældende Forsikringer ikke kan forlanges opskrevet til et højere Beløb end det, hvortil der i Møntens Hjemland opskrives, for det andet at der af en sagkyndig og uafhængig Myndighed — jeg mener her Forsikringsraadet — fastsættes nærmere Regler for Opskrivningen, saaledes at man undgaar det store Antal Retssager, som det kan komme til at dreje sig om. Det drejer sig i Virkeligheden om over 2 000 Forsikringer, som alle kan give Anledning til Retssager, hvis der ikke fastsættes bestemte Retsregler.

Angaaende de nærmere Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg henvise til de Bemærkninger, der ledsager det, idet jeg tilføjer, at hverken Justitsministeriet eller Udenrigsministeriet har haft noget at indvende imod Lovforslaget.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tilføjelse til Lov om Retsafgifter i Domsager m. m. af 11. April 1916.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 870).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Tekst og dets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Derefter foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 95 af 1. April 1925 om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 271; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 967).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Rs. Nielsen): Det er lykkedes gennem Udvalgets Arbejde at opnaa Enighed om det foreliggende Forslag. Et Mindretal i Udvalget har dog sine store Betænkeligheder ved, at der i Lovforslaget gives den siddende Landbrugsminister Bemyndigelse til at træffe visse ret vigtige Afgørelser. Der er ogsaa i Udvalget stærkt udtalt Ønske om, at man, paa samme Maade som det er sket med Hensyn til Margarine, kunde naa til at faa samlet de flydende Fedtemulsioner under eet Navn, og Udvalget har drøftet Mulighederne derfor, men